

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 32/09-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 27. januára 2009 predbežne prerokoval sťažnosť J. B., D., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Veľký Krtíš v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 74/2004 v období po vydaní nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. I. ÚS 135/06-32 zo 14. júna 2006 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. B. o d m i e t a z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. decembra 2008 doručená sťažnosť J. B., D. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Veľký Krtíš (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 74/2004 po vydaní nálezu ústavného súdu č. k. I. ÚS 135/06-32 zo 14. júna 2006.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol: „Dňa 5. augusta 2004 podal som na Okresný súd vo Veľkom Krtíši žalobu na Ing. J. S., v súčasnosti s trvalým bydliskom Česká republika pre spôsobenie majetkovej i nemajetkovej ujmy, škody a zneváženia osobnosti šírením o mne nepravdivých informácií v prostredí ústrednej štátnej správy, na súdoch, čo ma poškodilo v očiach spoločnosti..., došlo k zneváženiu aj pred mojím príbuzenstvom a prispelo k rozkladu mojej rodiny...

Od podania mojej žaloby v tejto veci na súd dňa 5. augusta 2004 uplynuli už štyri roky a päť mesiacov, čiže 4 a pol roka a Okresný súd vo Veľkom Krtíši doposiaľ vo veci nerozhodol. Toto potvrdzuje vznik prieťahov v súdnom konaní nielen nekonaním súdu v primeranej časovej lehote, ale aj s procesnými chybami...“

Sťažovateľ argumentoval tým, že aj napriek tomu, že od podania žaloby uplynulo takmer dva a pol roka, vo veci nebolo nariadené ani jedno pojednávanie. Zároveň poukázal na nález ústavného súdu č. k. I. ÚS 135/06-32 zo 14. júna 2006, v ktorom ústavný súd vyslovil porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 74/2004 a okresnému súdu prikázal vo veci konať bez zbytočných prieťahov. Sťažovateľ sa domnieva, že k zbytočným prieťahom po vydaní nálezu ústavného súdu došlo z dôvodu chýb procesného charakteru, ktorých sa dopustil okresný súd nevypočutím ním navrhovaného svedka, neakceptovaním jeho návrhu na vypočutie „korunného svedka“ a nesprávnym postupom v neprimeraných dlhých časových intervaloch a chybným procesným dokazovaním súdu.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd v náleze vyslovil, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 74/2004 bolo porušené jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, aby zaviazal okresný súd v označenom konaní konať bez zbytočných prieťahov a prikázal okresnému súdu uhradiť mu primerané finančné zadosťučinenie v sume 500 000 Sk a trovy konania. Sťažovateľ zároveň požiadal o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, čo odôvodnil tým, že od 26. apríla 2001 je pre zlý zdravotný stav nepracujúcim starobným dôchodcom.

V závere sťažnosti poukázal sťažovateľ na svoje sťažnosti smerujúce proti konaniu vedenému okresným súdom, o ktorých ústavný súd rozhodol nálezom č. k. I. ÚS 135/06-32 zo 14. júna 2006 a uznesením č. k. III. ÚS 254/07-14 z 27. septembra 2007. Uznesením č. k. III. ÚS 254/07-14 z 27. septembra 2007 ústavný súd sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú z dôvodu, že sťažovateľ sa obrátil na ústavný súd so sťažnosťou na prietahy v konaní okresného súdu vedenom pod sp. zn. 4 C 74/2004 necelých sedem mesiacov od vydania nálezu ústavného súdu č. k. I. ÚS 135/06-32 zo 14. júna 2006.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadostučinenie.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom

prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci (v tomto prípade okresného súdu v občianskoprávnom konaní) nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán (všeobecný súd) porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (III. ÚS 263/03, IV. ÚS 16/04, II. ÚS 20/05, II. ÚS 98/06).

V súlade s doterajšou judikatúrou ústavného súdu (II. ÚS 252/05, II. ÚS 418/06) nemôže byť predmetom posudzovania konanie okresného súdu pred vydaním nálezu ústavného súdu č. k. I. ÚS 135/06-32 zo 14. júna 2006. S prihliadnutím na uvedené ústavný súd z vyjadrenia predsedu okresného súdu sp. zn. Spr. 78/07 zo 14. februára 2007 a okresným súdom zaslaného prehľadu úkonov za rok 2008 zistil, že v období od vydania nálezu ústavného súdu okresný súd síce konal plynule a vykonal množstvo úkonov, riešil otázky procesného charakteru, riešenie ktorých navrhol sťažovateľ a jeho právny zástupca. V sledovanom období sa okresný súd napríklad venoval problematike ustanovenia iného právneho zástupcu sťažovateľovi, na základe požiadavky právneho zástupcu sťažovateľa predložil spis dožiadanému súdu za účelom jeho preštudovania, vyzval sťažovateľa na odstránenie nedostatkov podania, na základe návrhu právneho zástupcu sťažovateľa predložil spis Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky za účelom rozhodnutia o prikázaní veci inému okresnému súdu z dôvodu vhodnosti, rozhodol o oslobodení sťažovateľa od súdnych poplatkov, požiadal Okresný súd Bratislava III o vypočítanie sťažovateľa vzhľadom na jeho neúčast' na pojednávaní 29. októbra 2007, doručoval návrh súdneho zmieru sťažovateľa odporcovi, doručoval upresnený návrh sťažovateľa odporcovi, vykonal pojednávanie v neprítomnosti sťažovateľa, oznámil sťažovateľovi a jeho právnenmu

zástupcovi, že okresný súd môže pokračovať v konaní až po doručení dožiadaných spisov z Okresného súdu Bratislava III a pod.

Ústavný súd v danej veci skúmal, či existuje reálna možnosť vyslovenia porušenia označeného základného práva sťažovateľa, posudzujúc obdobie od vydania nálezu ústavného súdu č. k. I. ÚS 135/06-32 zo 14. júna 2006. Vzhľadom na zistené skutočnosti dospel k záveru, že uvedený postup okresného súdu nesignalizuje možnosť vyslovenia porušenia základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Ústavný súd považuje dosiaľ poskytnutú ochranu sťažovateľovi nálezom ústavného súdu č. k. I. ÚS 135/06-32 zo 14. júna 2006 za dostatočnú, a preto jeho sťažnosť odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde (obdobne napr. III. ÚS 181/06, II. ÚS 18/07, II. ÚS 60/07).

Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa a rozhodovať o nich.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. januára 2009